

LA VANGUARDIA

President-Editor:
JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

Director:
Màrius Carol

Directors adjunts:
María Dolores García Enric Juliana
Miquel Molina Àlex Rodríguez

Subdirectors:
Manel Pérez Llätzer Moix
Isabel Garcia Pagan José Alberola

Redactors en cap: Enric Sierra (Web), Albert Gimeno i David González (Adjunts al Director), Joaquín Luna (Internacional), Jordi Barbeta (Política), Susana Quadrado (Tendències i Viure), Ignacio Orovio (Cultura), Sergio Vila-Sanjuán (Cultura's), Dagoberto Escorcía (Esports), Ramon Aymerich (Economia), Celeste López (Redacció Madrid), Mariàngel Alcázar (Casa Reial), Jaime Serra (Infografia i Il·lustració), Albert Aymami (Fotografia), Núria García Arenas (Disseny), Fèlix Badia (Magazine i Es) i Magi Camps (Edició).

Seccions: Elisenda Vallejo (Internacional), Pau Baquero (Opinió), Rosa M. Bosch (Tendències), Ramon Suñé (Viure), Juan B. Martínez (Esports), Dolores Álvarez (Economia), Miquel Villagrana (Gent), Cristina Gallego (Fotografia), Francesc Puig (Disseny) i Albert Molins (Producció).
Consellers de Direcció: José Antich i Josep Maria Sòria.

ETA, un altre pas insuficient

ETA ha fet un pas insuficient en la pacificació total del País Basc en lliurar una part mínima del seu arsenal a la Comissió Internacional de Verificació, que el Govern espanyol no reconeix. Un gest que el Govern basc qualifica de “significatiu” i que el Ministeri de l'Interior considera una simple “teatralització i espectacle”.

L'experiència dicta que qualsevol expectativa en relació amb la banda terrorista acostuma a resultar decebedora, cosa que ha quedat corroborada una vegada més. Tampoc no n'hi ha prou amb el gest que s'ha fet per donar compliment a l'exigència que es formula de forma reiterada a la direcció etarra des dels sectors del nacionalisme i de l'abertzalisme basc.

Els mediadors internacionals, per la seva part, que consideren “fiable i segur” aquest pas que han fet els terroristes, tenen l'esperança que en un termini determinat –es parla d'un any– hagin entregat la totalitat de l'armament. Certament, és molt de temps el que ETA es dona per culminar el procés de desaparició definitiva, tenint en compte que la societat espanyola i la basca ja la donen per amortitzada.

A ETA no li queda cap més camí que la dissolució i l'entrega de l'arsenal que té al seu poder, a més de reconèixer el mal causat, tal com els va demanar ahir, una vegada més, el lehendakari Urkullu. No es tracta tant que assumeixi verbalment i fefaentment la derrota com que faci públic l'error per la crueltat i la inutilitat de la via armada que va emprendre el 1960 i que ha causat més de 800 víctimes mortals. Mentre això no passi, qualsevol mena de gest no serà més que un mer gest. Els terroristes s'han de comprometre, com dèiem, a reconèixer el mal que han fet. Aquest

pas, llargament esperat, sí que és decisiu i no necessita verificadors.

Dit això, el lliurament és un petit pas. Insuficient i tímid, però un avenç. No tant pel que significa el ridícul arsenal segellat i verificat per la comissió, sinó pel que aquests experts qualifiquen de prova que la banda es reitera en el compromís, anunciat el novembre del 2011, de renunciar de forma “definitiva i verificable” a la via armada, després d'haver estat derrotada per la societat, que la va aïllar, i per l'eficàcia de la policia, que va comptar amb una col·laboració internacional extraordinària. Ni tan sols serveix de justificació que la banda, amb la seva parsimònia, busqui un final que considera digne o que vulgui evitar l'aparició d'escissions internes, com ha passat en altres casos similars.

Es pot destacar, però, que ETA continua fent passos unilaterals sense condicionar-los a cap mena de negociació, ni tan sols relativa a la situació dels presos, sabent que la seva posició de debilitat extrema no li permet intentar buscar contrapartides.

El que en tot cas és clar és que som davant un procés totalment irreversible, que és el final del tret al clatell que durant més de mig segle ha causat ni més ni menys que un dolor enorme. Que avanci a pas de tortuga o que s'afronti de forma immediata i definitiva depèn del fet que la societat, i especialment la basca, cansada d'aquesta situació, continuï pressionant els terroristes perquè posin fi a la desraó una vegada per totes. I en això també li correspon exercir un paper destacat a l'esquerra abertzale: una vegada ha aconseguit el control de l'anomenat moviment d'alliberament nacional basc, està obligada a pressionar la banda terrorista perquè acceleri el final definitiu.

Sant Pau al segle XXI

PAU Gil i Serra, banquer català resident a París, va donar a finals del segle XIX quatre milions de pessetes perquè Barcelona construís un hospital modèlic. Lluís Domènech i Montaner va ser l'encarregat de dur a terme l'obra, cridada a convertir-se en el conjunt modernista europeu més important; en una joia arquitectònica que ara, destinada a altres usos, afronta una nova vida, després de cobrir una primera fase de restauració.

La història de l'hospital de Sant Pau, els pavellons del qual ocupen l'equivalent a nou illes de l'Eixample, ha estat, en tots els sentits, moguda. Els problemes financers van demorar-ne la construcció prop de trenta anys, Domènech i Montaner va morir abans de veure'l acabat (el va enllestir el seu fill Pere), i la ràpida evolució de les ciències mèdiques va deixar obsolet el model abans del que estava previst. Això no li va impedir ser seu hospitalària durant vuitanta anys, fins que les instal·lacions, ja ben entrat el segle XXI, es van concentrar en un edifici de nova planta, en un dels vèrtexs superiors del recinte. Però la veritat és que durant aquell període els pavellons històrics van patir in comptables transformacions i mutilacions, sumant a la ja esmentada obsolescència mèdica el decaïment arquitectònic de les instal·lacions.

Barcelona no podia abandonar l'obra més gran de Domènech i Montaner, un dels màxims artífexs del modernisme. I és per això que es va afrontar la restauració del recinte, molt depauperat, malgrat l'elevat cost. Per aquesta raó, calia donar una nova utilitat als pavellons. Això és el que s'ha fet en atreure diferents organitzacions, algunes de les quals internacionals, per oferir-los pavellons degudament restaurats perquè els facin servir com a seu barcelonina. El procés encara és lluny d'estar completat. Però la primera fase de rehabilitacions, que es podrà apreciar a partir de dimarts, durant tres setmanes de portes obertes, i després mitjançant el pagament d'entrada, ja és una realitat. També és la prova que l'afany restaurador estava plenament justificat: l'antic hospital de Sant Pau comença a recuperar l'esplendor inicial i revela una arquitectura majestuosa.

A més de completar-ne la rehabilitació, ara el repte se situa a trobar un model d'explotació equilibrat, en què convisquin sense friccions els tres nous usos del recinte: el lloguer de pavellons per a congressos de petit format; la utilització de Sant Pau com a seu d'entitats, i la gestió de l'allau turística que sens dubte rebrà. Si se'n surt, aquest nou Sant Pau cobrarà ple sentit al segle XXI.

Quim Monzó

Èquids

Al'octubre, CiU, ERC, PSC, ICV-EUiA i la CUP van presentar conjuntament una proposició per incorporar a la llei de protecció dels animals un nou punt que els prohibeixi al circ. Volen que la proposició s'aprovi aquest primer semestre del 2014. Ara, diverses agrupacions circenses han decidit mostrar-ne el rebuig. Diuen que aquests partits carreguen contra el món del circ mentre passen de puntes per altres llocs on hi ha animals: els zoos, els espectacles eqüestres i els rodages cinematogràfics. Lideren la protesta el director del Circ Raluy, el gerent de l'Associació de Professionals de Circ, el portaveu del Grup de Defensa del Circ amb Animals i el redactor en cap de la revista *Zirkòlika*. Genís Matabosch, director del Festival Internacional del Circ de Figueres, diu que, sense animals, el circ queda amputat i que la iniciativa parlamentària neix de la pressió de l'associació animalista Libera.

No sé si, sense animals, el circ queda amputat. El meu contacte amb el circ es limita a fa mig segle, quan jo era nen i de tant en tant en muntaven un a Sants, a tocar de Can Mantega. Quan tornava d'escola passava pel costat de l'envelat, de les caravanes on vivien els artistes i de les gàbies amb lleons i bèsties semblants, que deixa-

El director del Festival del Circ de Figueres diu que, sense animals, el circ queda amputat

ven anar una pudor esfereïdora. Però com que la vida en aquells anys cinquanta era rutinària i que muntessin un circ al barri era una grandíssima novetat, els pares m'hi van portar, un cop com a mínim, potser dos. L'espectacle em va semblar tronat. Els pallasos eren un insult a la intel·ligència, i el domador i les bèsties més aviat feien pena. Anys després, quan vaig saber que Fellini era un enamorat del circ, me'n vaig sorprendre, i això em va fer entendre que pots admirar una persona i no necessàriament compartir al cent per cent les seves opinions.

Ara prohibeixen els animals al circ i em sembla bé. Hi haurà qui se'n queixi, i també em sembla bé. La nostàlgia té una força irrefutable. I sàpiguen que el pròxim que prohibiran seran els cotxes de cavalls que passen turistes. Al centre de Barcelona se'n veuen bastants, però d'aquí a un temps passarà com a Nova York, on el nou alcalde, Bill de Blasio, ha decidit posar fi a aquest invent que serveix per passejar turistes per Manhattan. Les associacions animalistes ho demanen de fa temps. Consideren que es passen nou hores al dia arrossegant el carruatge, sense desconnectar, ni socialitzar amb altres cavalls. Quan encara era candidat, De Blasio ho va prometre: “De manera ràpida i radical farem que els cotxes de cavalls deixin de ser una part del paisatge de Nova York. No és digne, no és apropiat a l'any 2014. S'ha acabat”. En comptes de cavalls oferiran als turistes la possibilitat de viatjar en cotxes d'època amb motors elèctrics. No és una mala alternativa. Mentre els ofereixis la possibilitat de viure qualsevol farsa folklòrica a la ciutat que visiten, els turistes, encantats.●